

behandling, der i høj Grad vil komme til at ligne Behandlingen af Fattigsager. Det er selvfølgelig, at en saadan Ordning vil inddrage flere under Loven, end hvis man følger den i Lovforslaget anviste Vej, men Fordelen ved at bevare og anspore vedkommendes Erhvervslyst er saa stor, at denne Merudgift let opvejes.

Da det imidlertid paa den anden Side maa være magtpaaliggende at holde Udgifterne ved denne Opgaves Løsning indenfor overkommelige Grænser, har man ment det nødvendigt at begrænse Loven til at omfatte Enkernes Børn, idet i alt Fald de fleste af Udvalgets Medlemmer maa betragte en Skillelinie mellem Enkerne, som har mistet deres Forsørgere, og Enkemændene, der selv er Forsørgere, som langt naturligere end en Skillelinie mellem Enkemænd og daarligt stillede Familiefædre.

Ligeledes mener Udvalget, at Understøttelsen som Regel bør begrænses til Barneaarene, altsaa til det fyldte 14de Aar, og at den bør bortfalde, naar Moderen indgaar nyt Ægteskab, lever et forargeligt Liv, og naar hun faar Understøttelse af Fattigvæsenet eller andre Kasser, der har Indtægter fra den kommunale Kasse.

Det har da været Flertallet magtpaaliggende at finde en passende Maalestok for, at en Enke er trængende til Støtte i Henhold til denne Lov, og en passende Skala for Understøttelsens Størrelse.

Det første er lykkedes ved at sætte Bedømmelsen i Forbindelse med det i Indkomstkatteloven for Statsskat fritagne Beløb, og ved Skalaens Fastsættelse har man haft for Øje at yde Moderen en større Hjælp i det Tidsrum, Barnet mest formindsker hendes Erhvervsævne.

Endelig mener Flertallet, at man ikke ved denne Lov bør fravige det i Alderdomsunderstøttelsesloven gældende Princip, at Stat og Kommunen udreder Udgiften med Halvdelen hver, ligesom man vilde finde det uforsvarligt at paabyrde Kommunerne en større Byrde.

Et *Mindretal* (Broberg, Dalsgaard, Degnbøl, J. Pedersen og Sørensen-Egaa)

kan ikke tiltræde Flertallets Forslag om Bestemmelsen af, hvem der skal anses for trængende, eller den i Forbindelse hermed foreslaaede Indførelse af lovbestemte Takster for de paagældende Understøttelser, da Gennemførelsen af disse Forslag vilde gøre det i høj Grad vanskeligt for ikke at sige umuligt at tage fuldt retfærdige Hensyn til alle de Forhold, der kan være medbestemmende for Trangen.

Heller ikke kan Mindretallet tilraade at forhøje Statens Bidrag fra en Trediedel til Halvdelen.

I Henhold hertil stilles følgende

Ændringsforslag:

Til § 1.

Af *Udvalget*:

1) I 1ste Linie udgaar: „og Enkemænd“.

Af *et Flertal* (Bramsen, Holstein-Holsteinborg, Hvidberg, Johnsen, Lewinsky, Nordby, Piper, Poul Rasmusen, Rottbøll og Trier):

2) Til Paragraffen føjes som 2det, 3die, 4de og 5te Stykke:

„Trængende anses den for at være, der har en Indtægt, som er mindre end Totrediedelen af det for Statsskat i vedkommende Kommune i Henhold til Lov Nr. 144 af 8. Juni 1912 § 8 fritagne Beløb med et Tillæg af 100 Kr. for hvert af Enkens Børn.

Understøttelsen ydes med:

100 Kr. aarlig, indtil Barnet har fyldt 2 Aar

80 — — , — — — 12 —

60 — — , — — — 14 —

Understøttelsen bortfalder, naar Moderen indgaar nyt Ægteskab, naar hun vitterlig fører et Levned, der i det almindelige Omdømme vækker Forargelse (bevislig Drikfældighed, Erhverv ved Utugt eller lignende), naar hun faar Understøttelse af Fattigvæsenet, af Hjælpekassen, saafremt denne modtager Tilskud af Kommunekassen, eller af den kommunale Afdeling af Københavns Understøttelsesforening.